

ustanovení zákonné, jímž soudy jsou vázány; neboť toto nařízení, pocházející z doby absolutismu, bylo vydáno se schválením císařovým. Toto nařízení ustanovuje, že v případě, že pachatel, odsouzený k doživotnímu žaláři, spáchal za trvání trestu nový zločin, jenž není ohrožen trestem smrti, má sice býti příslušným soudem věc vyšetřena a rozsudkem uznáno o vině obžalovaného a po případě náhradě, již tento má poskytnouti, že však může býti jako trest vysloveno toliko jedno nebo více ze zostření trestu podle §§ 19—24 tr. zák., na kratší nebo delší dobu podle okolností nově spáchaného zločinu. Zločin utržení na cti podle §u 209 tr. zák. není ohrožen trestem smrti (§ 210 tr. zák.). Spáchal-li tedy obžalovaný tento zločin v době, kdy si odpykával trest doživotního žaláře, měl mu býti trest uložen podle onoho nařízení. Napadený rozsudek nezjišťuje, že obžalovaný si odpykával v době, kdy se dopustil zločinu podle §u 209 tr. zák., trest doživotního žaláře, nýbrž uvádí v rozhodovacích důvodech pouze, že obžalovaný spáchal onen zločin po nastoupení a za trvání trestu za zločin loupežné vraždy podle §§ 134, 135 čís. 2 tr. zák., jímž byl uznán vinným oním rozsudkem zemského jako porotního soudu v Opavě. Ze spisů Tk VI 55/25 řečeného soudu, jež tvoří část spisů, týkajících se trestní věci proti obžalovanému pro zločin podle §u 209 tr. zák., však vysvítá, že si obžalovaný odpykává od 27. srpna 1925 (zločin podle §u 209 tr. zák. byl podle rozsudkového zjištění spáchán dne 13. ledna a 19. února 1926) trest doživotního těžkého žaláře, zostřeného jedním postem čtvrtletně s temnicí každého 8. ledna doby trestu, jemu rozhodnutím presidenta republiky na místě udělením milosti prominutého trestu smrti za zločin loupežné vraždy. Tuto procesní skutečnost — jde tu v podstatě o zjištění druhu a doby trvání vazby, v níž se obžalovaný nalézá, za trvání trestního řízení proti němu pro zločin podle §u 209 tr. zák. — může zrušovací soud při zkoumání uplatňovaného zmatku vzíti za podklad svého rozhodnutí na základě spisů, třebaž není v napadeném rozsudku výslovně zjištěna. Za tohoto stavu věci dlužno přisvědčiti názoru zmateční stížnosti, že nalézací soud vykročil ze své moci trestní, uloživ obžalovanému jako trest nikoli pouze jedno nebo více ze zostření trestu v §§ 19—24 tr. zák. stanovených, nýbrž těžký žalář v trvání jednoho roku, zostřený jedním postem čtvrtletně. Kdyby napadený rozsudkový výrok o trestu byl ponechán v platnosti a stal se tím právoplatným, mohlo by v budoucnosti dojít k výkonu trestu na svobodě, obžalovanému napadeným rozsudkem uloženého, a to v případě propuštění obžalovaného z doživotního těžkého žaláře na základě opětného omilostnění. Vzhledem k tomu jest míti za to, že zmateční stížnost jest podána ve prospěch obžalovaného. Poněvadž rozsudek soudu prvé stolice je stížen zmatkem mu vytýkaným, a zmateční stížnost obžalovaného je v tomto případě přípustna, bylo jí vyhověti, a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2672.

Nezáleží na pojmenování opravného prostředku, nýbrž na obsahu uplatňované výtky.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

I rozsudek pětičlenného kmetského senátu, jímž byl obžalovaný odsouzen pouze pro přestupek (§ 6 zákona) jest napadati co do viny zmateční stížností, nikoliv odvoláním; odvolání ohlášené a provedené proti takovému rozsudku jest po případě vyříditi jako zmateční stížnost.

(Rozh. ze dne 22. února 1927, Zm I 763/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti soukromého obžalobce do usnesení krajského jakožto nalézacího soudu v Mostě ze dne 15. listopadu 1926, jímž zamítnuto bylo jeho odvolání (správně zmateční stížnost) do rozsudku téhož soudu ze dne 16. října 1926, jímž byl obžalovaný sprostěn podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. ze soukromé obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti ve smyslu Šu 487, 488, 493 tr. zák. a pro přestupek zanedbání povinné pozornosti redaktorské ve smyslu Šu 6 tiskové novely, zrušil usnesení ze dne 15. listopadu 1926, jímž byl jeho opravný prostředek odmítnut, a věc vrátil krajskému soudu v Mostě, by dále postupoval po rozumu Šu 285 tr. ř. a Šu 23 tiskové novely.

Důvody:

V souzeném případě sporná otázka, jakým opravným prostředkem jest napadati rozsudek kmetského soudu (pětičlenného senátu) v případě, když tímto senátem obžalovaný, na nějž byla podána obžaloba pro přečin proti bezpečnosti cti, byl uznán vinným pouze přestupkem zanedbání povinné péče redaktorské podle Šu 6 tiskové novely, byla již zásadně rozřešena rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 6. října 1925, Zm I 666/25, sb. n. s. č. 2122. Podle zásad v tomto rozhodnutí vyjádřených neřídí se opravné řízení v takovýchto případech podle kvalifikace činu, jak se stala soudem nalézacím, nýbrž je rozhodujícím sestavení senátu, před kterým se věc v první stolici projednávala. A ježto v souzeném případě byla rozsoudena senátem kmetským — a nikoli senátem tříčlenným, jehož jedině a výlučně se týkají odchylné předpisy Šu 28 odst. čtvrtý tisk. nov. o zvláštním řízení odvolacím, — jest výrok kmetského soudu napadati zmateční stížností podle Šu 280 a násl. tr. ř. a rozhoduje o ní Nejvyšší soud jako soud zrušovací. V souzeném případě opověděl ovšem soukromý obžalobce odvolání a provedl také tento opravný prostředek ve formě odvolání proti výroku o vině ve příčině přestupku podle Šu 6 novely, leč okolnost ta nepadá na váhu, poněvadž nezáleží na pojmenování opravného prostředku, nýbrž na obsahu uplatňované výtky. Tu pak dlužno uvážiti, že rozsudek obsahuje pouze výrok sprostňující a výrok, jímž byla soukromému obžalobci uložena následkem tohoto sprostění náhrada všech útrat trestního řízení. Ježto tento výrok nelze zvláštním »odvoláním« napadati, jest zjevno, že soukromý obžalobce ohlásiv při hlavním přelíčení odvolání, měl na mysli napadati výrok o vině a tento jeho záměr jest nade vše pochybnost zřejmý z provedení onoho »odvolání.« Jest tedy zjevno, že soukromý obžalobce do opravdy svým nesprávně jako »odvolání« označeným opravným prostředkem podal ve skutečnosti zmateční stížnost proti osvobozujícímu

výroku. Tento pravý význam opravného prostředku si soud první stolice neuvědomil a, lpěje příliš úzkostlivě na označení opravného prostředku, zamítl jej již v zasedání neveřejném, označiv »odvolání« do výroku o vině za nepřipustné. Ježto však ono »odvolání« nutno pojímati ve skutečnosti podle jeho obsahu a účelu jako »zmateční stížnost«, byla vlastně tímto usnesením první stolice odmítnuta zmateční stížnost, ačkoli předpoklady § 1 čís. 1 — 3 novely k trestnímu řádu pro takové bezprostřední zamítnutí dány nebyly. V důsledcích toho bylo stížnosti soukromého obžalobce, jež k příkazu vrchního zemského soudu byla právem předložena soudu zrušovacímu, ve smyslu §u 2 novely vyhověti, napadené usnesení zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice, by dále postupoval po rozumu §u 285 tr. ř. a §u 23 tiskové novely.

Čís. 2673.

Podle §u 79 tr. ř. musí se pouze obsílka ku hlavnímu přelíčení doručiti obžalovanému osobně, ostatní spisy (i rozsudek pro zmeškání) od jichž doručení počíná lhůta k provedení opravných prostředků, jest doručiti straně nebo zvolenému obhájci (nikoliv obhájci chudých pro hlavní přelíčení), a od tohoto doručení počíná pak lhůta.

(Rozh. ze dne 22. února 1927, Zm II 488/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Moravské Ostravě ze dne 31. srpna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§u 171, 173, 174 II c), 176 II písm. c) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost a odvolání dlužno ohlásiti do tří dnů od vyhlášení rozsudku a, nebyl-li obžalovaný při vyhlášení rozsudku přítomen, do tří dnů od doby, co byl o něm vyrozuměn (§ 284, 294 tr. ř.), a má stěžovatel právo provést tyto opravné prostředky do osmi dnů od jich ohlášení, pak-li však před nebo při ohlašování opravných prostředků žádal o opis rozsudku, běží mu tato lhůta od doručení rozsudku (§ 285, 294 tr. ř.). Tyto lhůty jsou nepřekročitelné (§ 6 tr. ř., zák. čís. 142 ř. zák. pro rok 1912). Obžalovaný, jenž byl u hlavního přelíčení zastupován svým zmocněným obhájcem, nikoliv obhájcem ustanoveným z moci úřední, ku hlavnímu přelíčení se nedostavil. Jeho obhájce ohlásil dne 2. září 1926 zmateční stížnost a odvolání a zažádal o doručení rozsudku. Rozsudek byl obhájci doručen dne 6. září 1926. Obhájce provedl pak zmateční stížnost a odvolání z výše trestu a z výroku, kterým byla vyslovena ztráta práva volebního, dne 12. října 1926. Dlužno podotknouti, že obžalovanému byl doručen onen rozsudek pro zmeškání 6. října 1926. Obžalovaný po doručení rozsudku sám žádných opravných prostředků neohlásil. Rozhodným pro řešení otázky, zda zmateční stížnost byla včas provedena, jest, zda lhůta ku provedení opravných prostředků po-